

Titel: Kapitel 86.

Citation: "Kapitel 86.", i *1906/1907: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder:
<https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r18-shoot-chptrd1e25050/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: 1906/1907: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

*Ottende Afsnit.***Fuldbyrdelsen af Domme i Straffesager.***Kapitel 86.*

§ 958.

Politimesteren drager Omsorg for Straffedommes Fuldbyrdelse saavel i Henseende til Straf som i Henseende til Dommens øvrige Bestemmelser, derunder Erstatning til den Skadelidte, for saa vidt denne begærer det. Han staar udenfor København herved under Amtmandens Overtilsyn.

Bøder, som ere tillagte den forurettede, og Erstatning, der under Straffesagen er tilkendt ham, inddrives efter de i Bogen om den borgerlige Retspleje foreskrevne Regler. Med Hensyn til Afsoning af den Del af nysnævnte Bøder, som ikke betales eller indkommer ved Eksekution, har den forurettede at henvende sig til vedkommende Politimester.

I Domme, hvorved nogen tilholdes at opfylde en Forpligtelse mod det offentlige, kan som Tvangsmiddel fastsættes en fortløbende Bøde, der tilfalder Statskassen og afsones efter Reglerne i § 3 i Lov af 16. Februar 1866 om Afsoningen af Bøder uden for kriminelle Sager.

§ 959.

Opstaar der med Hensyn til Dommens Fortolkning, Beregningen af Frihedsstraffe, som ere idømte eller træde i Stedet for idømt Straf, eller i andre Henseender Tvist mellem Politimesteren eller den denne overordnede Myndighed og den, over for hvem der er Spørgsmaal om at fuldbyrde en Straffedom, bliver Spørgsmaalet paa dennes Begæring at forelægge den Ret, som har afsagt Dom i Sagen i første Instans, men uden at den af Amtmaanden eller Politimesteren anordnede Fuldbyrdelse af den Grund behøver at udsættes, medmindre Retten beslutter det.

Rettens Afgørelse træffes ved Kendelse. Drejer Tvisten sig om, hvor vidt den, over for hvem der er Spørgsmaal om at fuldbyrde Straffen, er den domfældte, skal mundtlig Forhandling og Bevisførelse finde Sted i et offentligt Retsmøde, i hvilket den paagældende er til Stede. I andre Tilfælde træffes Afgørelsen i et ikke offentligt Retsmøde, efter at der, saa vidt fornødent, er givet Parterne Løjlighed til at udtale sig mundtlig eller skriftlig.

Underrettens Afgørelse af det i foregaaende Stykkes andet Punktum nævnte Spørgsmaal kan paaankes til Landsretten. I øvrigt kunne de i Medfør af nærværende Paragraf truffne Afgørelser alene være Genstand for Kære.

§ 960.

Ingen Straffedom kan fuldbyrdes før Udløbet af den Frist, i hvilken Anke i Medfør af Lovens almindelige Regler staar aaben, medmindre Afkald paa Anke forinden er givet.

For Bøjedomme, som ej kunne paaankes, gælder en Fuldbyrdelsesfrist af 3 Dage, som beregnes paa den i § 909 angivne Maade. Er der Grund til at antage, at domfældte vil søge at unddrage sig Fuldbyrdelsen, kan Dommen dog fuldbyrdes straks, medmindre der paa Stedet stilles Sikkerhed for den idømte Bødes Beløb. Er Bøden tillagt den forurettede, er Fuldbyrdelsesfristen den i Bogen om den borgerlige Retspleje foreskrevne, hvilken ogsaa gælder med Hensyn til Erstatning, som ved Straffedommen er tilkendt.

§ 961.

Ingen Dødsdom maa fuldbyrdes, førend den af Justitsministeren har været Kongen forelagt, og Kongen har besluttet ikke at benytte sin Benaadningsret.

Den Landsret, som har afsagt Dødsdommen, og Højesteret, naar Dommen har været paaanket, skulle afgive Erklæring, hvor vidt der findes Grund til at anbefale den domfældte til Benaadning. Erklæringen indgives til Justitsministeren, naar Ankefristen er udloben, eller Dommen er stadfæstet af Højesteret.

§ 962.

Fuldbyrdelsen af en Straffedom bliver at udsætte, naar en svanger Kvinde er dømt til Døden, eller naar den, som skal udstaa Livsstraf, Frihedsstraf eller legemlig Straf, bliver afsindig eller overfalder af en hæftig Sygdom.

Naar en umiddelbar Udtaaelse af Straffen vilde medføre uforholdsmæssige, uden for Straffens Ojemed liggende Følger for den paagældendes Velfærd eller væsentlige Ulemper for det offentlige, kan Justitsministeren tilstede Udsættelse.

Naar den Ret, som har fældet Dommen, finder Grund til at indstille den domfældte til fuldstændig Benaadning eller til at benaades med at lide Straf af en mildere Art, udsættes Straffens Fuldbyrdelse; det samme gælder, naar Ansøgning herom indgives af den domfældte, for saa vidt ikke allerede tidligere en Ansøgning er afslaaet. Hvor vidt en alt begyndt Fuldbyrdelse af Straffen skal standses paa Grund af Ansøgning om Benaadning, afgør Justitsministeren.

§ 963.

Hvor vidt en domfældt, der ikke tidligere er bleven fængslet, bør hensættes i Varetægtsfængsel i det Tiderum, som forløber, førend Straffen kan fuldbyrdes, eller naar Fuldbyrdelsen udsættes eller standses, afgøres af Stedets Underret, for saa vidt Forholdene ikke tilstede at afvente Beslutning af den Ret, der har afsagt Dom i Sagen i første Instans: herved finde da Reglerne i andet Afsnit om Fængsling Anvendelse med fornøden Lempelse. Paa lignende Maade finde Reglerne i Kapitel 69 Anvendelse med Hensyn til Beslaglæggelse paa Gods for Omkostninger og Erstatning, efter at Dom er gaaet.

Har den, som er dømt til Statsfængsel i over 2 Aar eller til Strafarbejde, unddraget sig Straffens Fuldbyrdelse, kan Beslaglæggelse paa hans Formue her i Riget anordnes efter Reglerne om denne Forholdsregel i Kapitel 69. Er der efter Afsigelsen af Straffedommen hængaet 10 Aar, kan Begøring til Retten herom kun fremsættes efter Justitsministerens Befaling. Foruden i de i § 764 Nr. 1 og 2 nævnte Tilfælde bortfalder Beslaglæggelsen, naar Benaadning finder Sted; fremdeles bortfalder den, naar 10 Aar ere hængaaede efter Straffedommens Afsigelse, medmindre Justitsministeren begærer den vedligeholdt.

§ 964.

Naar en Anke, som alene er rejst af Paatalemyndigheden, afvises eller forkastes, kan den overordnede Ret gøre saadan Forandring i den ved den paaankede Dom bestemte Straf, som i Medfør af Straffelovens § 58 maatte findes begrundet ved det Varetægtsfængsel, som domfældte har været underkastet efter Dommens Afsigelse.

§ 965.

Naar der til Fuldbyrdelsen af en Straffedom bliver Spørgsmaal om den domfældtes Paagribelse, kunne de samme Forholdsregler anvendes, som ere hjemlede, naar Fængslingskendelse er afsagt.

§ 966.

Bødestraffe, som ikke ere fuldbyrdede, bortfalde ved den domfældtes Død.

§ 967.

Ovenstaaende Regler finde med de af Forholdets Natur eller særlige Forskrifter følgende Lempelser ogsaa Anvendelse ved Fuldbyrdselen af Kendelser, hvorved Retten har paalagt Vidner eller andre Straf.

Fuldbyrdselse af de i § 155, jfr. § 183, omtalte Kendelser kan dog først finde Sted, naar Fristen til at fremsætte Begæring om Kendelsens Ophævelse i Henhold til § 155 er forløben, eller Retten har nægtet at efterkomme en saadan Begæring.

Med Hensyn til Fuldbyrdselen af de i §§ 189 ommeldte Bødepaalæg forholdes efter de almindelige Regler om Bøder, som paalægges af Øvrighedsmyndigheder.

Niende Afsnit.

Sagsomkostninger og Rettergangsbøder i Straffesager.

Kapitel 87.

Sagsomkostninger.

§ 968.

I Straffesager, som forfølges af en offentlig Myndighed, udredes Omkostningerne ved Sagens Behandling og Straffens Fuldbyrdselse af det offentlige med Forbehold af Ret til at faa dem erstattede efter nedenstaaende Regler.

De beskikkede offentlige Anklagere og Forsvarere erholde Vederlag af det offentlige for den enkelte Sag, forsaavidt Krav herpaa ikke er frafaldet. Retten fastsætter dette Vederlag efter Arbejdets Betydning og Omfang ved Dommen eller naar deres Virksomhed er afsluttet. I øvrigt gælde Bestemmelserne i Lov om Sagfører-salær m. m. af 24. Maj 1879 for de offentlige Anklagere og Forsvarere.

Vederlag til valgte Forsvarere og Udgifter i Anledning af Beriser, som Sigtede fremskaffer uden Rettens Foranstaltning, vedkomme ikke det offentlige, ej heller Udgifter, der foranlediges ved Skridt, som en Trediemand foretager i sin Interesse. Dog kan Retten efter Omstændighederne tillægge Vidner, som fra Tiltaltes Side fremstilles i Nævningesager uden dertil at være indkaldte, Godtgørelse hos det offentlige.

§ 969.

Findes Sigtede skyldig, er han pligtig at erstatte det offentlige de nødvendige Udgifter, som ere medgaaede til Sagens Behandling.

Har Undersøgelsen været rettet paa en anden Forbrydelse end den, eller paa andre Forbrydelser foruden den, for hvilken Tiltalte dømmes, er han ikke pligtig til at erstatte de derved foranledigede yderligere Omkostninger (jfr. dog § 971); kan en Søsnæring ikke ske, bestemmer Retten, om og hvor stort et Afdrag der bør gøres.